

ligeholdt, paa en Plads, der forøvrigt maatte er den skønneste, vi have. Derfor troer jeg ganske sikkert, at det var ønskeligt at faae Theaterbygningen færdig, og skøndt jeg ingenlunde er af den Mening, at man med Rette kan forlange eller ønske, at Communen skulde give et Bidrag til Theatrets fortsatte Virksomhed, forekommer det mig derimod, at der er meget stærk Opfordring for den til at bidrage Sit til Nationaltheatrets Fuldsørelse. Det behøvede jo ikke at være noget overmaade stort Beløb, som der blev Tale om for den at udrede, men det vilde være af overmaade stor Betydning for Theatret, om det kunde stee, og for Communen, der ganske vist ikke har at tage Hensyn til de høiere aandelige Interesser, hvorom her er Tale, gives der gode materielle Interesser, som ligefrem bæres og styrkes af Theatret, hvilket i høi Grad maa være en Opfordring for den til at yde Bidrag. Naar man har tilbeiebragt de 300,000 Rd., som de forskjellige Ombygninger have kostet, fra Theatret selv ved Optagelse af et Laan fra Sorø paa 200,000 Rd., der blev forrentet og afdraget med 12,000 Rd., hvilken Sum nu er sunken ned til et mindre Beløb — jeg veed ikke, hvor stort — skal jeg ikke sige at gjentage, hvad jeg i 1859 eller 1860 fra min Plads her i Salen som Folkethingsmand udtalte, nemlig, at det forekommer mig, at dette er en noget for stor Byrde. Jeg troer, at man vanskeligt ved noget Theater i Verden skal kunne finde Sideskytelse til, at man har paalagt Theatret af sine almindelige aarlige Indtægter at opføre Bygninger. Naar man kom Theatret tilhjælp ved et bethdeligt Forstøb fra Sorø, troer jeg derfor ikke, at man med Rette skulde have ladet Sorø staae som en streng Creditor ligeoverfor det, og det er i alt Fald min fulde Overbeviisning — uden at jeg ønsker at gaae Sorø for nær —, at, om end dette ikke bliver fuldstændigt fyldestgjort for Laanet, hører denne Udgift for det ingenlunde til dem, som mindst kunne forsvares, idet man nemlig ikke maa glemme, at en stor Deel af de Summer, der ere tilflydte Sorø Akademi, ere komne fra Holberg, som er Grundlægger af det danske Theater. Jeg kan ikke see rettere, end at det netop med Hensyn til Alt, hvad der angaaer den Byg-

ning, hvori Skuespillene skulle finde Sted, maa ansees for det Rette, at Staten yder sit Tilskud, og at det passende og naturligt paalægges Communen ogsaa at yde sit Bidrag, saaledes at der derved kan fremkomme et tilfredsstillende Resultat. Rigsdagen hør imidlertid sikkert lade den Ordning bestaae, som for tolv Aar siden vedtoges, indtil vi have et ganske andet Grundlag for en Forandring end det, vi kunne have i det foreliggende Mindretalsforslag.

Table: Naar et Medlem, hvis Udtalelser have en saadan Vægt som det ærede Medlems, der sidst talte, benytter Leiligheden til atter iafsten at lægge os paa Hjerte, at vi maae holde paa Theatret, fordi det er, som han udtrykte det, vor nationale Scene, saa finder jeg mig dog foranlediget til derimod at nedlægge Indsigelse. Det ærede Medlem maatte ogsaa gribe til to aldeles fremmede Ord, for at faae denne Tanke udtrykt. Jeg vil haabe, at det, der er det danske Folks Giendommelighed, bestaaer i noget ganske Andet og Høiere end i den nationale Scene; jeg troer, at det er et Afgudereri, der drives med et saadant Udtryk, og anseer det for uberettiget at sætte den nationale Følelse eller den folkelige Sands heri. Det ærede Medlem yttrede, at Danmark dog i alt Fald har en Holberg, og at for en Holbergs Skyld maa man gjøre Noget for den nationale Scene. Holberg begyndte Skuespillene her uden Understøttelse af Staten, han begyndte dem som Noget, der kunde trives her; da blomstrede den Skole, som han skabte, og de Overleveringer, som man nu seer tilbage paa med den største Agtelse, krævede ikke 50,000 Rd. af Staten for at komme frem. Men nu, efterat man har taget Holberg i Beslag og givet 50,000 Rd. aarligt til den Anstalt, der skal give Holberg, har man hermetisk indelukket Holberg paa det kongelige Theater og tillader ikke Folk at nyde ham udenfor, paa de andre Theatre. Er det dog ikke en stor Modsigelse, at, for at holde paa Holberg, forbyder man de andre Skuepladse, der kunne trives ved deres egne Midler, at give denne nationale Digter og bringe ham frem i Folket? Det ærede Medlem omtalte, at Theatret ikke var nogen Kjøbenhavnst Sag. Det indbrummer jeg. Jeg